

ဒီဇိုင်းနှင့်အနုပညာ

မိလစ်ပိုင်ကလေးငယ်များအကြိုက်

ရိုးရာပုံပြင်များ

မမကြီး

မြန်မာ့ပြန်ဆိုရေး

ဖိလစ်ပိုင်ကလေးငယ်များအကြိုက်ရိုးရာပုံပြင်များ၊ မမကြီး

စာမျက်နှာ ၁၃၈ မျက်နှာ၊ ၁၂*၈စင်တီ× ၁၈*၅စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၀၁၇၊ မတ်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းချေး ၁ ၃ ၀ ၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ဖိလစ်ပိုင်ကလေးငယ်များအကြိုက်

ရိုးရာပုံပြင်များ

မမကြီး

မြန်မာပြန်

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၇

ဖိလစ်ပိုင်ကလေးငယ်များအကြိုက်

ရိုးရာပုံပြင်များ

မမကြီး

မြန်မာပြန်ဆိုသည်

မာတိကာ

၁။	ခြင်တွေကဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့နားနားမှာ တကျည်ကျည်အော်မြည်ကြတာလဲ	၅
၂။	ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဘီလူးကြီး	၁၉
၃။	ရသေ့အိုနှင့် တီနှစ်ကောင်	၂၈
၄။	မိုးနဲ့လေတို့ စစ်ပွဲ	၃၇
၅။	အလန်ဆီနာ	၄၅
၆။	ခမ်းနားတဲ့ ရွှေစားသောက်ပွဲ	၅၅
၇။	ထွက်ပြေးရရှာတဲ့ ဒုက္ခသည်ကလေးနှစ်ယောက်	၆၁
၈။	မှော်ဝင်ရေကန်	၇၅
၉။	သမင်နဲ့ခရုပက်ကျို	၈၄
၁၀။	ပန်းကလေးများရဲ့တံတား	၉၇
၁၁။	ကြက်ဖ ဘာကြောင့် တွန်ရတယ်	၁၀၇
၁၂။	ပင်လယ်နှင့် ကောင်းကင်တို့၏ စစ်ပွဲ	၁၁၇
၁၃။	အိမ်ရှေ့စံရဲ့ သတို့သမီး	၁၂၄

မြင်တွေ့က ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နားနာမှာ တကျည်ကျည် အော်မြည်ကြတာလဲ

ရှေးရှေးတုန်းက စပါးစိုက်ခင်းတွေကနေ ဝိပ်မစေးတဲ့ငါးကန်
တစ်ကန်မှာ မိဂါလို့အမည်ရှိတဲ့ ကဏန်းကြီးတစ်ကောင် နေသတဲ့။
မိဂါက ဘာမန်ရိုးရိုးကဏန်းတစ်ကောင်မဟုတ်ပါဘူး။ ခုက
ကဏန်းအားလုံးရဲ့ဘုရင်ဖြစ်တာကြောင့် ခု့ကို ကျန်တဲ့ကဏန်း
တွေ အားလုံးက ကြောက်ရတယ်လေ။

မိဂါက အမြဲတမ်းလိုလို စိတ်တိုနေတတ်တယ်။ ခု့ခန္ဓာကိုယ်
အရွယ်အစားကလည်း ခု့ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုတွေထက် နှစ်ဆလောက်
ကြီးမားသတဲ့။

မိဂါဒေါသထွက်လာပြီဆိုရင် ခု့ရဲ့လက်မကြီးတွေကို
တကျွတ်ကျွတ်မြည်သံပေးပြီး လှုပ်ရှားတတ်တယ်။ ဒီအခါ

ငါတွေ၊ ပိုးစုန်းကြူးတွေ၊ တီကောင်၊ ဖား၊ ခြင်၊ ခရု၊ ပက်ကျိတွေနဲ့
ငှက်တွေ အားလုံးကြောက်ပြီး အဝေးကိုထွက်ပြေးတတ်ကြတယ်။

တစ်ညမှာတော့ မိဂါက ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ပါဘူး။
ဒါဟာ သာမန်မဟုတ်တဲ့ အခြေအနေတစ်ခုပေါ့။ မိဂါ အိပ်ပျော်ဖို့
အတွက် ဒုက္ခရောက်နေရတာကို ရေကန်တိုင်းပြည်မှာရှိတဲ့သူ
အားလုံးက သိထားကြတယ်။

မိဂါ အိပ်ပျော်နေတုန်း သွားနှိုးမိရင် သူက ဒေါသထွက်တတ်
တာကိုလည်း အားလုံးက သိကြသတဲ့။

အိပ်လို့မပျော်တဲ့ အဲဒီနေ့ညမှာတော့ မိဂါဟာ အိမ်ထဲကို
ဝင်လိုက်၊ အပြင်ကိုပြန်ထွက်လိုက်နဲ့ အငြိမ်မနေဘဲ လှုပ်ရှားနေ
လိုက်တယ်။ သူအိပ်ပျော်နိုင်ဖို့ သူ့ကိုယ်သူ ပင်ပန်းသွားအောင်
ကြိုးစားနေတာပါ။

မိဂါနေတဲ့အိမ်က ရွှံ့တောထဲက တွင်းတစ်တွင်းဖြစ်ပြီး အဲဒီ
တွင်းက နက်ရှိုင်းပြီးမည်းမှောင်နေတဲ့ မြေအောက်ဥမင်လိုဏ်ခေါင်း
ဆီ ဦးတည်နေသတဲ့။

နောက်ဆုံးမှာတော့ မိဂါဟာ သူ့ရဲ့အိပ်ပျော်မယ့်အစီအစဉ်ကို
လက်လျှော့လိုက်ပြီး သူ့ရဲ့သက်တော်ရှည်ကိုယ်ရေးအရာရှိကြီးဆီ
က အကူအညီရယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တယ်။

မိဂါရဲ့ကိုယ်ရေးအရာရှိကြီးက အနီးနားမှာရှိတဲ့ ကဏန်းတွင်း
ထဲမှာပဲနေတာပါ။ မိဂါက တိတ်ဆိတ်ပြီး မည်းမှောင်နေတဲ့ ညည့်
နက်နက်မှာ သူ့ရဲ့စူးရှအက်ကွဲတဲ့အသံနဲ့ “ကဂမ်း၊ ကဂမ်း” ဆိုပြီး
သူ့အရာရှိကြီးရဲ့နာမည်ကို အော်ခေါ်လိုက်တယ်။ ခဏအကြာမှာ
တော့ မိဂါရဲ့ဘေးကို ကဂမ်းရောက်လာတယ်။ ကဂမ်းဟာ

ဘုရင့် ကိုယ်ရေးအရာရှိဖြစ်နေပေမဲ့ အသက်အရွယ်က အိုမင်းလှပြီး သူ့အခွံကလည်း ပျက်စီးလွယ်တဲ့၊ ကျွတ်ဆတ်တဲ့ အနေအထားကို ရောက်နေပါပြီ။ သူ့အနေနဲ့ တီကောင်တစ်ကောင်ကိုတောင် အသာစီးရနိုင်ဖို့တောင် ခပ်ခက်ခက် ဖြစ်နေပါပြီ။

“အမိန့်ရှိတော်မူပါ မင်းကြီး။ ကျွန်တော်မျိုး အရှင့်အတွက် ဘာများကူညီဆောင်ရွက်ပေးရပါ့မလဲ”လို့ ကဂမ်းက သူ့ရဲ့ ဦးမှင်တွေကို ဆတ်ခနဲတွန့်ရင်းနဲ့ လျှောက်တင်လိုက်တယ်။

“အိမ်း . . . ရှိသမျှ ဖားတွေအားလုံးကိုရှာပြီး ဒီကို တစ်ခါတည်း စုပြီးခေါ်လာခဲ့။ ငါ ကိုယ်တော်မြတ် အိပ်လို့မပျော်ဘူး။ သူတို့အားလုံးကို ငါ့အတွက် သီချင်း ဆိုပြခိုင်းရမယ်” မိဂါက အခုလို စိတ်ဆိုးနေတဲ့လေသံနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

ခဏအကြာ မိဂါက အိမ်ကိုပြန်သွားပြီး ဖားတွေရဲ့သီချင်းသံတွေကို နားဆင်လိုက်သတဲ့။

“ကိုကက် . . . ကိုကက်

ခုံမှာကျောမှီထိုင် . . . ခုံမှာကျောမှီထိုင်လိုက်၊

ဘလီဒီ . . . ဘလီဒီ

အခုအိပ်ပျော်အောင် အိပ်ပါတော့ . . . အခု အိပ်ပျော်အောင် အိပ်တော့” ဖားတွေအားလုံးက အခုလို သံဖြိုင်တေးသီဆိုပြီး မိဂါအိပ်ပျော်အောင် လုပ်လိုက်ကြတယ်။

မကြာခင်မှာပဲ မိဂါတစ်ယောက် အရမ်းကို အိပ်မောကျသွားပါတော့တယ်။ မိဂါက အိပ်မောကျသွားတာကြောင့် တခေါ်ခေါ် တနူးနူး မြည်သံပေးပြီး ကျယ်လောင်စွာ ဟောက်နေပါတော့တယ်။

ဒီအချိန်မှာ ကဂမ်းလည်း နည်းနည်းတော့ အိပ်ငိုက်လာတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရုတ်တရက် ကောင်းကင်ကနေ မိုးစက်အကြီးကြီးတွေ ကျလာတယ်။ ဒီအခါ ဖားတစ်ကောင်က “ဝါးဟားဟား” လို့ ရယ်လိုက်ပြီး “ဘုရင်ကြီးရဲ့ ဟောက်ခံက အရမ်းကိုကျယ်လောင် မြည်ဟိန်းလိုက်လို့ အခုလိုမိုးတွေ ရွာချတာ” လို့ ပြောလိုက်တော့ ကျန်တဲ့ ဖားတွေကလည်း ခူတို့ရဲ့ မိုက်ကလေးတွေကို ကိုင်ပြီး တဟားဟားနဲ့ ပျော်ရွှင်စွာရယ်မောလိုက်ကြတာပေါ့။

ဖားတွေက အရမ်းကိုပျော်ရွှင်နေကြလို့ မိဂါ ခူတွင်းထဲကနေ ထွက်လာတာကို သယ်ခူမှတစ်ဆင့်မိကြသွားတဲ့။ မိဂါက အိပ်ရာကနေ လန့်နိုးပြီး အရမ်းကိုမိတ်ဆိုးဆါသထွက်နေတာပေါ့။

မိဂါကို မြင်ပြီးအရမ်းကြောက်သွားတဲ့ ဖားတွေက “အိုး... မဖြစ်ဘူး။ ငါတို့ ဆက်မနေရဲဘူး” လို့ပြောပြီး တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ ခုန်ပေါက်ထွက်ပြေးခဲ့ကြတယ်။ ဖားတွေအားလုံး ပုန်းနေဖို့ နေရာတွေ့အောင်ကြိုးစားပြီး ရှာလိုက်ကြတယ်။

ဖားတွေက ရေညှိနဲ့ချောနေတဲ့ ကျောက်တုံးတွေ အနောက်ကို ခုန်သွားလိုက်ပြီး မြက်ပင်ရှည်ကြီးတွေကြားထဲ ဝင်တဲ့သူက ဝင်၊ မည်းမှောင်နေတဲ့ ရေကန်ထဲက ကြာပင်တွေအောက်ကို ဝင်ပုန်းသူ

က ပုန်းနဲ့ နေလိုက်ကြသတဲ့။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော နေထွက်လာချိန်မှာ မိဂါက အထူးအစည်းအဝေးကျင်းပဖို့ ဖားတွေအားလုံးကို စုဝေးပေးရမယ်လို့ ကဂမ်းကို အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

“မင်းတို့ မနေ့ညက ဘာလို့ အရမ်းကိုဆူညံပွက်လောရိုက်နေကြတာလဲ”လို့ မိဂါက ဖားတွေကို ဟိန်းဟောက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့လက်မကြီးတွေကို တကျွတ်ကျွတ်မြည်အောင် လှုပ်ရှားပြီး ဖားတွေ အနီးကိုတဖြည်းဖြည်းတိုးလာသတဲ့။ ဖားတွေက ကြောက်လွန်းတာကြောင့် တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် ဖက်တွယ်ထားကြတယ်။ သူတို့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကြောက်စိတ်ကြောင့် တုန်ယင်နေကြတာပေါ့။ မိဂါက သူ့လက်မကြီးတွေကို ခေါင်းအပေါ်ဘက် မြင့်မြင့်အထိ ထောင်လိုက်ပြီး . . .

“ငါက ဘုရင်ပဲ၊ ငါအိပ်ပျော်နေတဲ့အချိန် မင်းတို့ ဘယ်တော့မှ လာပြီး မနှောင့်ယှက်ကြနဲ့။ ကြားကြလား”လို့ ဖားတွေကို ဟိန်းဟောက်အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ဖားတွေက တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင်ကြည့်ပြီး စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေကြတာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ရဲစွမ်းသတ္တိနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ဖားတစ်ကောင်က ရှေ့ကိုထွက်လာပြီး ယဉ်ကျေးနိုင်သမျှ ယဉ်ကျေးစွာနဲ့ မိဂါကို အခုလို လျှောက်တင်လိုက်တယ်။

“အရှင်မင်းကြီး၊ ခရုပက်ကျိတစ်ကောင်ဟာ သူ့အိမ်ကို ပခုံးပေါ်ထမ်းပြီး သွားနေတာကို ကျွန်တော်မျိုးတို့ သူငယ်ချင်းတွေက တွေ့လို့ ရယ်မောမိပါတယ် ဘုရား” အဲဒီလိုလျှောက်တင်တဲ့ဖားကို မိဂါက စူးစူးရဲရဲကြည့်လိုက်တယ်။

ဒါကိုလျှောက်တင်တဲ့ဖားက မိဂါရဲ့အကြည့်ကိုရှောင်ပြီး မျက်လွှာချထားလိုက်တယ်။ ဒါဟာ မိဂါကို စိန်ခေါ်ဖို့ ပိုကောင်းတဲ့ အကွက်ပဲဆိုတာကို သတ္တိရှိတဲ့ဖားက ကောင်းကောင်းသိနေသတဲ့။

မိဂါက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး “ငါ သိပြီ။ ခရပက်ကျိက မင်းတို့ဖားတွေအားလုံးကို ရယ်မောအောင် လုပ်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား” လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ ဖားတွေကလည်း “ဟုတ်ပါတယ် မင်းကြီး” လို့ တညီတညာတည်း ပြန်ဖြေလိုက်ကြတယ်။

နောက်တော့ မိဂါက သူ့နှုတ်ခမ်းစိုစွတ်နူးညံ့သွားအောင် လျှာနဲ့အသာတို့ထိလိုက်ပြီး အခုလိုပြောလိုက်တယ်။

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ရှိစေတော့။ မင်းတို့ကို ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင်တော့လား မင်းတို့ အားလုံး ငါ့ရဲ့လက်မနဲ့ အဖြတ်ခံရပြီသာမှတ်”

ခဏအကြာ မိဂါက သူ့ရဲ့သက်တော်ရှည်ကိုယ်ရေးအရာရှိ ဖြစ်တဲ့ ကဂမ်းဘက်ကိုလှည့်လိုက်ပြီး အခုလို အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

“အဲဒီ ခရပက်ကျိကို ချက်ချင်းဖမ်းလာစေချင်တယ်။ ဒါ အမိန့် ပဲ”

နှစ်နာရီလောက်ကြာတဲ့အချိန်မှာ ကဂမ်းက ခရပက်ကျိနဲ့အတူ ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။ ခရပက်ကျိက မိဂါရဲ့ကြီးမားတဲ့ လက်မကြီးတွေကိုတွေ့တာနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်နေအောင် ကြောက်သွားရှာတယ်။

ခရပက်ကျိ ကြောက်လန့်ရလောက်အောင် မိဂါရဲ့လက်မကြီးတွေကလည်း တကျွတ်ကျွတ်အသံမြည်အောင် လှုပ်ရှားပြနေ

တာပေါ့။

မိဂါက သူ့ရဲ့လက်မကြီးတစ်ချောင်းနဲ့ ခရုပက်ကျိဆီကို ထိုးချိန်လိုက်ပြီး . . .

“မင်း မနေ့ညတုန်းက ဘာကြောင့် မင်းအိမ်ကို ပခုံးပေါ်တင်ပြီး လျှောက်သွားနေရတာလဲ”လို့ မေးလိုက်တယ်။

ဒီအခါ ကြောက်လန့်နေတဲ့ ခရုပက်ကျိက စကားအထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နဲ့ အခုလိုပြန်ရှင်းပြတယ်။

“ဒီလိုပါ မင်းကြီး၊ ပိုးစုန်းကြူးတစ်ကောင် ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အိမ်နဲ့ အနီးကပ်ဆုံးနေရာမှာ လာကစားတယ်။ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော့်အိမ် မီးလောင်မှာကို ကြောက်သွားခဲ့ပါတယ်”

ခရုပက်ကျိ ပြောပြတာတွေကို နားထောင်ပြီး မိဂါက ခဏအကြာလောက် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲနေလိုက်တယ်။ ပြီးမှ အခုလိုပြောလိုက်တယ်။

“အေး ငါသိပြီ။ မင်းရဲ့ အိမ်နဲ့ပစ္စည်းတွေကို ကျောပေါ်တင်ပြီး လျှောက်သွားရအောင် လုပ်တဲ့သူက ပိုးစုန်းကြူးပဲပေါ့ ဟုတ်လား”

မိဂါက သူ့ရဲ့ကိုယ်ရေးအရာရှိ ကဂမ်းဘက်ကို လှည့်လိုက်တယ်။

ကဂမ်းက ခရုပက်ကျိရဲ့အနားမှာ စောင့်ကြပ်ဖို့မတ်တတ်ရပ်နေတယ်။

“မောင်မင်း သူပြောတာကိုယုံလား”

မိဂါက ကဂမ်းကို မေးလိုက်တယ်။

သက်တော်ရှည်ကိုယ်ရေးအရာရှိကြီး ကဂမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း . . .